

Rachel Wagstaff

per Guillem Clua

Creus realment que hi ha una manera correcta de parar un autobús?

I tant que sí. Una vegada, el meu pare em va explicar una teoria sobre això. Ell és conductor d'autobús i no porta la gent que només aixeca una mica la mà, durant un segon, només l'esbós d'un gest, o els que ho fan exageradament, fent molts moviments. Diu que la millor manera és aixecar-la amb fermesa i no abaixar-la fins que l'autobús no s'atura.

Només per si no te n'havies adonat, la pregunta anterior era tan sols per veure si ets gaire britànica. Ets gaire britànica?

Bec te, si això t'ajuda.

Existeix una manera britànica d'aproximar-se al teatre?

Si hi és, ningú no me l'ha ensenyada! Comptem amb una forta tradició teatral, però és fascinant la manera com els diversos dramaturgs hi reaccionen a favor o en contra. L'anàlisi de les obres de Caryl Churchill, Harold Pinter, Tom Stoppard i Howard Barker, per exemple, et portaria a classificar l'enfocament de cada autor individualment a través de la seva pròpia feina, i no pas col·lectivament. El nostre enfocament canvia constantment, i entra en diàleg amb el treball que hi ha hagut anteriorment, com va dir Eliot, i també amb el treball dels nostres companys (tant els nostres companys dramaturgs com els clàssics).

Creus que hi ha un missatge social en les teves obres? Creus que n'hauria d'haver algun?

Escric per arribar a la gent, per fer-nos reflexionar sobre la nostra humanitat, per preguntar-nos com hauríem de viure i per recordar-nos que només tenim una vida. Per tant, intento escriure alguna cosa social, en el sentit més profund de la paraula. Però el mot *missatge* sempre m'alarmia. Hi ha una línia molt fina entre l'art que inspira i els artistes que utilitzen les seves habilitats per manipular o adoctrinar. L'art no és propaganda.

Com ha influït el Royal Court Theatre en la teva manera d'escriure?

Al Court vaig ser alumna de Simon Stephens, que és el professor més estimulante que he tingut mai. Et facilita les eines per entendre com es teixeix una obra. I encara més, et fa creure en el poder del teatre per canviar el món.

L'obra curta que vam llegir a Argelaguera té un contingut religiós fort i controvertit. Quin paper té la religió en la teva vida i en la teva escriptura, si és que en té algun?

Crec en Déu i fa poc que he tornat a anar a l'església. Entenc l'efecte des-

tractiu que pot tenir la religió —per exemple, les guerres declarades en nom de Déu— però també he vist que la fe inspira grans coses. Fa poc vaig estar treballant amb un músic musulmà, Yusuf Islam, en un musical sobre un home que troba Déu. En Yusuf té un cor i un geni admirables, i la bondat i la compassió que irradia es transmeten també en la seva obra. Si l'art pot fer que la gent comprengui el món on vivim amb major profunditat, si pot fer que respectem i apreciïem els altres éssers humans, això només pot ser bo. De tota manera, continuo pensant que cal anar amb molt de compte per no fer proselitisme. Tal com he dit abans, l'art no és propaganda.

L'estiu passat vam mantenir llargues converses, i deies sovint que no tenies un estil d'escriure propi. Què significa, això?

Em sembla que el que volia dir és que encara tinc la sensació d'estar aprenent la meua manera d'escriure i encara no he escrit res del que em senti cent per cent satisfeta. També abordo un ampli espectre de temes.

Per exemple, fa poc he escrit un monòleg sobre un conductor d'autobús, un altre sobre l'homofòbia en el futbol i actualment estic treballant en un text situat en la Primera Guerra Mundial. M'interessa la gent i les seves històries. Vol dir, això, que no tinc estil? Potser és millor no contestar aquesta pregunta!

Per què et vas emportar el vi dolç d'un restaurant, un vespre a Argelaguer?

Ningú més no se'l bevia, i vaig pensar que la gent potser el voldria compartir més tard. No et vas pas queixar, aleshores!

Ha canviat la teva manera de mirar (o d'escriure) sobre l'altra cultura? (la nostra trobada, no pas el vi).

M'ha convençut que hem de trobar el nostre propi estil i apreciar el dels altres. Va ser molt interessant conèixer el fascinant treball formal de la Marie, l'escriptura lírica d'en José, i els textos apassionats d'en Philippe i en Marco, per exemple. Vaig tenir la sensació que les converses eren tan

obertes que, a vegades, no arribàvem a cap conclusió. Però he reflexionat molt sobre si hauríem d'escriure per a la nostra cultura, per accedir a d'altres cultures o per a nosaltres mateixos. Potser l'artista ideal és el que captura tan bé la humanitat que el seu treball transcendeix independentment del context, el temps o la cultura. Shakespeare, per exemple.

Molt bé, ara unes de ràpides. Acaba les frases següents:

Tinc les millors idees quan... corro o intento dormir.

Quan no m'agrada una obra que estic veient... em deprimeixo i em fan mal les espatlles.

La cosa més important que vaig aprendre a Argelaguer va ser... la fidelitat.

Un gran porc al bosc és... encara és divertit.

D'aquí a deu anys... entendré més coses.

La millor línia que he escrit mai és...
«Vuit» (és millor contextualitzada).

La pluja a Espanya... no va ploure
mentre hi era.

Molt bé, acabaré l'entrevista amb
una pregunta seriosa: era bo, el vi?

Boníssim.